

Γέρων Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης: Πώς δημιουργεί τον άνθρωπο η Αγία Τριάς; (Νικόλαος Κόϊος, Συντονιστής Περιεχομένου της Πεμπτουσίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Έχει επισημανθεί επανειλημμένα από την θεολογική έρευνα ότι στην ορθόδοξη θεολογία δόγμα και ήθος, θεωρία και πράξη, πίστη και ζωή συμπορεύονται αδιάρρηκτα. Κάθε πρόταση για πρόσκληση για πνευματικούς αγώνες έχει ένα ισχυρό δογματικό υπόβαθρο και το αντίστροφο, η εκκλησιαστική πνευματική ζωή της αγάπης και της ταπεινώσεως είναι αυτή που παράγει τρόπον τινά την δογματική συνείδηση κάθε μέλους, αλλά και ολόκληρης της Εκκλησίας.

Ο Γέρων Αιμιλιανός ακολουθεί πιστά αυτόν τον κανόνα αποτελώντας ο ίδιος μέρος της πατερικής αγιοπνευματικής παραδόσεως. Αυτό φαίνεται σε μεγάλο μέρος της διδασκαλίας του. Υπάρχει ωστόσο ένα σημείο στο οποίο ο δεσμός αυτός δόγματος και ήθους είναι εμφανέστατος και περιεκτικότερος, θα μπορούσαμε να πούμε. Πρόκειται για τις αρχικές σελίδες στου βιβλίου «Λόγος Περί Νήψεως: Ερμηνεία στον Άγιο Ησύχιο»[\[1\]](#). Στις σελίδες 4 έως 6 ο Γέρων Αιμιλιανός πριν προχωρήσει και εμβαθύνει στην πράξη και θεωρία του πυρήνα της ασκητικής ζωής, της Νήψεως, σε δύο μόλις σελίδες κατορθώνει να συμπυκνώσει την βιβλική και πατερική διδασκαλία περί της Αγίας Τριάδος και της υπ' Αυτής δημιουργίας του ανθρώπου.

Οι αρχαίοι και νεώτεροι εκκλησιαστικοί Πατέρες διατηρούν ισχυρή την συνείδηση ότι η ασκητική και ηθική ζωή του χριστιανού έχει οντολογικό και θεολογικό χαρακτήρα. Δεν είναι απλή συμμόρφωση σε κανόνες και επιταγές ούτε μία κατάσταση ηθικής ετερονομίας μέσα από την «τυφλή» συμμόρφωση σε θεϊκές επιταγές. Το ήθος του χριστιανού πηγάζει από την βαθιά γνώση, την οποία διαφυλάττει η εμπειρία του εκκλησιαστικού σώματος, ότι για την δημιουργία του ανθρώπου φροντίζουν και συνεργούν προσωπικά και τα οι τρεις υποστάσεις της Θεότητας.

Γράφει ο Γέρων Αιμιλιανός:

«Σε κάποια έκτακτη και μοναδική στιγμή της ιστορίας, ο ουράνιος Πατήρ θέλησε και δημιούργησε τον υλικό κόσμο. Προϋπάρχοντας του υλικού αυτού κόσμου, κατασκευάζει εν συνεχεία το ανθρώπινο σώμα εν συνεργασία με τα άλλα δύο πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, και εμφυσά σε αυτό «πνοήν ζωής». Έτσι, το δημιούργημα του Θεού καθίσταται «εις ψυχήν ζώσαν»^[2]. Τότε ο Θεός έπαυσε πλέον να πνέη μόνον επάνω από αβύσσους^[3] και να περνά μέσα από τα κτιστά και υλικά στοιχεία και ζώα· εσκήνωσε σε ένα μοναδικό και ύψιστο ον, το οποίο έγινε ο βασιλιάς και ο λόγος της κτίσεως, λόγος δε της κτίσεώς του, της δημιουργίας του, είναι ο ίδιος ο Θεός. Από την ώρα αυτή γίνεται πια αναπόφευκτη η συγκυρία, η συμπόρευσις, η ένωσις του ανθρώπου μετά του Θεού, και δεν είναι δυνατόν να νοηθή ο άνθρωπος, η εικών του αοράτου Θεού, χωρίς το Άγιον Πνεύμα.

Επομένως το Άγιον Πνεύμα, ως ένα εκ των προσώπων της Αγίας Τριάδος, συνεργεί στην γέννησι του κάθε ανθρώπου. Μαζί με τον Πατέρα και τον Υιό δίδει στην μητρική γαστέρα το υλικό που προσλαμβάνει από τον πατέρα και την μητέρα, και το συλληφθέν έμβρυο είναι σαρξ, χους. Χουν γεννάει ο άνθρωπος, «χους εστιν και εις πουν απελεύσεται»^[4]. Σε αυτόν τον χουν οι γονείς δίνουν όλα τα ιδιώματα και χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους, δίνουν τον εαυτό τους, την εικόνα της σαρκός τους.

Ό,τι λοιπόν έκανε ο ουράνιος Πατήρ στον πρώτο άνθρωπο, το ίδιο κάνει και κατά την γέννησι κάθε ανθρώπου, με την διαφορά ότι τότε δημιούργησε πρώτα τον χουν και κατόπιν του ενεφύσησε το Πνεύμα το Άγιον, ενώ τώρα το Άγιον Πνεύμα εισέρχεται στον άνθρωπο άμα τη συλλήψει. Από τη πρώτη δηλαδή στιγμή το έμβρυο έχει ζωή και είναι άνθρωπος, διότι λαμβάνει το εμφύσημα του Αγίου Πνεύματος· έχει το ηγεμονικό, αποτελεί πλήρη εικόνα της θεότητας και μέχρι την τελευταία του στιγμή φέρει αδιαλείπτως και αδιαπτώτως τα στοιχεία της θείας και ανθρωπίνης φύσεως. Υπάρχει δε εσωτερική κοινωνία της ανθρωπίνης και της θείας φύσεως εν τω ανθρώπω, όπως και εν τω Χριστώ.

Συνεπώς, κατά την γέννησι του καθενός μας υφίστανται ταυτόχρονα αφ' ενός μεν οι θεϊκές ενέργειες, αφ' ετέρου δε η σύμπραξις του ανθρώπου σύμφωνα με το πρωταρχικό ρήμα και βούλημα της θεότητας «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε»^[5]. Ο άνδρας και η γυναίκα, ο ένας άνθρωπος, η μία σάρκα - «έσονται εις σάρκα μίαν»^[6] -, κοινωνούν με το Άγιον Πνεύμα, και ο παντουργικός Λόγος τα συμ-φέρει όλα μαζί, τα συνεισβάλλει όλα στα σπλάχνα της γυναικός, και έτσι έχουμε ολόκληρον άνθρωπο, Θεόν και άνθρωπο. Ο νέος δε υπό Θεού πλασθείς και για τον Θεόν πεπλασμένος άνθρωπος ενδύεται με την βάπτισί του την θεότητα, την

χαρισματική ζωή, οπότε το Άγιον Πνεύμα γίνεται κλήρος της υπάρξεώς του. Έκτοτε βάλλεται αδιαλείπτως έσωθεν από το Πνεύμα το Άγιον και εκβάλλει αφ' εαυτού του τους σπινθήρες, το φως της θεότητας. Έτσι, ο χους της γης γίνεται με την νήψι σπνθηροβόλος ζωή.»

[1] Αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου, *Λόγος περί Νήψεως: ερμηνεία στον Αββά Ησύχιο*, Αθήνα 2007.

[2] Γέν. 2,7.

[3] Γέν. 1,2

[4] Βλ. Γέν. 3,19.

[5] Γέν. 1,28.

[6] Γέν. 2,24.